

Ngày hôm sau, McMurdo dọn đến nhà một bà góa chồng tên là Widow MacNamara ở ven thị trấn. Scanlan ít lâu sau cũng có việc về Vermissa nên hai người đến ở chung với nhau.

Bà chủ trọ đã già, tính kín đáo và biết điều. McMurdo và Scanlan ở đó không có ai khác cùng trọ nên có thể ăn nói, hoạt động rất tự do. Cụ Shafter cũng đồng ý để cho McMurdo khi nào muốn, cứ đến nhà dùng cơm, thành ra quan hệ của anh với Ettie không bị đứt đoạn, mà trái lại cứ ngày càng chặt chẽ, thân thiết hơn.

McMurdo bày những cái khuôn dập bạc giả ra. Một vài môn huynh của chi nhánh được phép bí mật đến nhà anh, và khi ra về thì túi nặng những đồng bạc mới. Những người cùng làm với anh thường thắc mắc tại sao anh có tài như vậy, mà lại chịu hạ mình đi làm công. Anh trả lời rằng nếu anh không có những nguồn thu nhập chính đáng, thì cảnh sát sẽ điều tra về đời sống của anh ngay.

Sau cuộc gặp mặt lần đầu tiên với McGinty, anh thường lui tới quán rượu để biết "những chàng trai". Đó là cái tên rất dễ thương mà bọn quỉ sứ trong khắp vùng này tự đặt cho mình. McMurdo nổi tiếng trong bọn chúng vì sự nóng nảy và về cách nói táo tợn của anh.

Một buổi tối, khi quán rượu đang đông khách, thì có một người bước vào. Người đó mặc binh phục màu xanh và đội mũ lưới trai của cảnh sát vùng mỏ. Đây là một đơn vị đặc nhiệm đã được ban điều hành của các công ty hỏa xa, mỏ than và mỏ sắt cùng dựng lên để yểm trợ cho cảnh sát dân sự. Khi người đó vừa mở cửa vào, thì cả phòng bỗng im bật, cả mấy trăm con mắt đều đổ dồn nhìn như xiên vào mặt anh ta. McGinty đứng sau quầy, không tỏ ra một chút ngạc nhiên nào khi thấy viên thanh tra ngồi vào giữa đám khách quen của ông ta.

- Một ly whisky nguyên chất. à, ông hội đồng, hình như chúng ta chưa gặp nhau lần nào?

- Anh là đại úy mới đến đây phải không?

- Chính tôi. Chúng tôi kêu gọi ông và tất cả mọi công dân, hãy giúp đỡ chúng tôi giữ vững pháp luật và trật tự trong thị trấn này. Tôi là đại úy Marvin của Công ty than và sắt.

- Không có ông, chúng tôi thu xếp còn tốt hơn đấy. Bởi vì chúng tôi có đội cảnh sát riêng. Ông chỉ là một công cụ tư bản, đến đây để quất roi gân bò và bắn giết những người công dân nghèo mà thôi.

Viên sĩ quan cảnh sát cười:

- Không nên cãi vã với nhau.

Anh ta uống cạn ly rượu và sắp đi ra thì chợt trông thấy McMurdo đang đứng cười gằn gằn đó. Anh ta vừa nhìn McMurdo từ trên xuống dưới vừa vui vẻ gọi:

- À, một người quen cũ đây.

McMurdo lảng ra.

- Tôi chưa bao giờ là bạn của ông.

Đại úy Ma-vin phá lên cười:

- Một người quen không nhất thiết phải là một người bạn. Anh là McMurdo, ở Chicago.

McMurdo nhún vai, đáp lời ngay:

- Tôi không chối tên tôi, Anh tưởng tôi xấu hổ vì cái tên tôi à?

- Nếu anh có cảm thấy xấu hổ về cái tên của anh, thì cũng có lý thôi.

McMurdo đã nắm chặt lại thành hai nắm đấm và gầm lên:

- Tôi yêu cầu ông phải giải thích những điều ông vừa mới nói?

- Đừng có lên mặt anh chị với tôi. Trước khi tôi đến đây, tôi là một quan chức ở Chicago, và khi tôi trông thấy một thằng lưu manh của Chicago, tôi phải nhận ra được nó chứ.

McMurdo tái nhợt người, thốt lên:

- Chắc ông không phải là Marvin của Sở cảnh sát trung ương ở Chicago chứ?

- Tôi luôn luôn vẫn là Marvin ấy đấy. Chúng tôi cũng vẫn chưa quên được cái thằng Pinto đã bị giết.

- Tôi không giết nó.

- Thế à? Thế thì cũng hơi lạ đó. Bởi vì cái chết của nó đổ cho anh biết mấy. Nó mà khai ra được trước toà, thì anh đã vào chảo rang lâu rồi. Nhưng thôi, không nói chuyện quá khứ nữa. Nay, tôi nói riêng với anh một chuyện đáng lẽ tôi không được phép nói ra: cái vụ ấy mà, về phần anh không có gì là rõ ràng đâu. Ngày mai anh có thể trở về Chicago, nếu anh muốn. Anh sẽ không bị phiền đâu.

- Tôi ở đây tốt rồi, chẳng phải đi đâu cả.

- Ở thì tùy, tôi đã mách nước cho anh, đáng lẽ anh nên có một lời cảm ơn mới phải.

McMurdo trả lời một cách lạn nhạt:

- Thì cứ cho là ông muốn làm cho tôi vui lòng đi, cảm ơn.

- Chừng nào mà tôi còn thấy anh trên con đường tốt thì tôi sẽ không nói gì. Nhưng nếu anh lại muốn dở trò, thì lúc đó sẽ là câu chuyện khác đấy. Thôi, chào anh. Chào ông hội đồng!

Ma-vin bước ra khỏi quán rượu. Tin tức nhanh chóng loan ngay đi rằng McMurdo đã tác yêu tác quái ở Chicago. Trước đây, khi có người hỏi anh ta về việc này anh ta chỉ tránh né với nụ cười của một người không muốn ai làm rùm beng quá khứ của một câu chuyện chẳng đáng gì. Bây giờ câu chuyện đó đã được xác nhận chính thức. Những khách quen đến bao quanh và âu yếm bắt tay anh ta. Từ nay trở đi, anh đã có một vị trí xứng đáng trong tập thể.

Một tối thứ bảy, McMurdo được đưa ra trình diện trước hội viên trong chi nhánh.

Cuộc họp được triệu tập trong một căn buồng rộng ở nhà hội quán. Khoảng 60 hội viên có mặt. Họ chỉ là một phần rất nhỏ của tổ chức thôi vì có nhiều chi nhánh khác hoạt động ở trong thung lũng cũng như ở phía sườn núi bên kia. Trong tất cả khu mỏ này, tổng số hội viên như vậy không dưới 500 tên.

Những người tới họp, tập trung quanh một chiếc bàn dài trong căn buồng hoàn toàn trống trải, không có bất cứ một thứ trang trí nào. Ở một phía có một cái bàn khác trên xếp đầy rượu và ly. Một số môn huynh đã để mắt liếc nhìn về phía đó.

McGinty ngồi ở một đầu bàn, đầu đội một cái mũ bình thiên bằng nhung đen, vai khoác một tấm áo choàng bằng nhung đỏ. Những vị chức sắc cao cấp nhất của chi nhánh, trong số đó có Teddy, bao quanh ông ta. Người nào cũng có đeo một cái dây hay một huy chương chỉ rõ ngôi thứ và chức vụ. Phần đông trong số họ là những người tuổi, số còn lại gồm những thanh niên từ 18 đến 25 là những tay chân thừa hành. Trông mặt của các hội viên già, người ta cũng đoán thấy bên trong là những tâm hồn tàn bạo và bất trị, nhưng khi nhìn đến những người trẻ tuổi, thì không ai có thể ngờ được rằng những thanh niên này lại họp thành băng nhóm tội phạm. Đòi truy đến tận gốc rễ, chúng cho rằng có xin xung phong đi thủ tiêu những người chưa bao giờ động chạm gì đến chúng, thì mới gọi là có can đảm và có tinh thần hiệp sĩ. Hồi đầu, chúng còn giữ bí mật về những hành động của chúng, nhưng vào thời xảy ra câu chuyện này thì chúng công khai khoe khoang thành tích. Trong 10 năm chưa một đứa nào trong bọn chúng phải chịu một án sát phạt nào.

McMurdo đã được báo trước là sẽ có những lễ nghi chờ đợi anh ta. Anh được hai môn huynh đưa vào một căn buồng biệt lập. Qua tấm vách ngăn bằng ván, lọt vào tiếng ồn ào của nhiều người nói trong căn buồng hẹp. Một hay hai lần gì đó, anh nghe thấy nói đến tên anh. Hình như người ta đang kháo nhau về sự chấp nhận anh vào chi nhánh hội. Rồi một người bảo vệ, bước vào căn phòng anh đang đứng đợi và truyền cho hai người môn huynh biết:

- Ngài trưởng toán ra lệnh hãy trói người này lại, bịt mắt và đưa vào trình diện.

Cả ba người lột áo anh ra, vén tay áo sơ mi bên phải lên và trói giết cánh khuỷu anh ra đằng sau. Rồi họ đội lên đầu anh một chiếc mũ lưới trai may bằng thứ vải đen dày, và ấn sâu xuống cho đến che hết phần trên của mặt, anh được dẫn vào phòng họp. Anh có cảm giác là đêm tối đen như mực. Anh nghe tiếng thì thào của những người dự họp, rồi tiếng nói của McGinty:

- McMurdo, anh đã là hội viên của Hội những Người Tự Do chưa?

McMurdo gật đầu.

- Chi nhánh của anh có phải là số 29 ở Chicago không?

McMurdo lại gật đầu.

- Những đêm đen tối rất khó chịu...

-... cho những người lạ mặt phải đi lại.

- Những đám mây đều nặng nề

- Một cơn bão sắp lại gần.

- Các môn huynh đã thỏa mãn chưa?....

Có một tiếng rì rầm chứng tỏ sự đồng ý.

- Môn huynh, anh đã đáp đúng được mật hiệu, chúng tôi biết anh thật sự là người trong hội. Nhưng chúng tôi cũng muốn anh biết rằng trong khu vực này, chúng tôi có những nghi lễ và những điều bắt buộc đòi hỏi phải có lòng dũng cảm. Vậy anh có sẵn sàng để chịu đựng không?

- Có.

- Anh có can đảm không?

- Có.

- Hãy tiến lên một bước.

Vừa nghe đến đây thì anh cảm thấy có hai mũi nhọn, cứng ở đằng trước mắt. Hai mũi nhọn này ấn vào hai mắt anh khiến anh có cảm giác là nếu tiến lên thêm thì hai mắt sẽ bị đâm thủng. Mặc dầu vậy, anh vẫn tiến lên một bước, và hai mũi nhọn biến mất. Anh nghe thấy những lời khen ngợi kín đáo.

- Anh can đảm đấy. Nhưng liệu có chịu được sự đau đớn không?

- Không kém bất kỳ ai.

- Hãy thử thách.

McMurdo đã phải sử dụng tất cả nghị lực mới không kêu thét lên: một sự đau đớn khủng khiếp vừa xuyên qua cánh tay anh, suýt làm anh ngất xỉu.

- Tôi có thể chịu được hơn thế nữa.

Lần này thì tiếng vỗ tay nổ vang lên. Chưa bao giờ chi nhánh ở đây thấy một người mới nhập hội cương quyết hơn thế. Người ta nhắc cái mũ ở trên đầu xuống, và vỗ vào lưng anh đồm độp. Anh vẫn đứng im, chớp chớp mắt cười trong khi các môn huynh tới chúc mừng anh.

McGinty nói:

- Môn huynh McMurdo. Anh đã tuyên thệ giữ bí mật và trung thành, nhưng chắc anh biết rằng ai phản bội lời thề đó sẽ bị án tử hình tức khắc chứ?

- Tôi biết.

- Và anh có tuân theo lệnh của người toán trưởng trong bất kỳ hoàn cảnh nào không?

- Có.

- Vậy thì, nhân danh chi nhánh 341 của Vermissa, tôi mời anh được tham dự vào những nghi lễ và những đặc quyền của Hội. Môn huynh Scanlan, hãy cho chúng ta uống rượu đi.

Có một người đem trả lại cho McMurdo chiếc áo vét. Trước khi mặc vào, anh xem xét lại chỗ cánh tay phải vẫn còn đau như xé: Một cái ấn bằng sắt nung đỏ đã in lên đây hình một tam giác nằm trong một đường tròn. Những người đứng xung quanh cũng vén tay áo lên và chỉ cho anh xem dấu ấn của họ.

- Chúng tôi cũng đã được nhận dấu ấn này, nhưng không ai dũng cảm được bằng anh đâu.

- Ồ, cũng không có gì ghê gớm lắm. - McMurdo trả lời.

Mấy tuần rượu mừng lễ nhập hội đã xong, chi hội bắt đầu bàn đến một số vấn đề thường vụ. McGinty tuyên bố:

- Việc thứ nhất của buổi họp đêm nay là bức thư của vị trưởng hạt Windle ở Merton, chi nhánh 249. Bức thư như sau:

"Quý vị thân mến, có một việc nhỏ cần làm đối với Adrew Rae, ở công ty Rae Sturmash, chủ những mỏ bên cạnh. Chắc các vị chưa quên là chi nhánh các vị còn nợ chúng tôi về việc chúng tôi đã cử hai môn huynh đến để giúp các vị trong vụ tên cảnh sát, mùa thu vừa qua.

Nếu các vị cử đến cho chúng tôi hai người tình nguyện, thì họ sẽ được người thủ quỹ Higgins của chi nhánh chúng tôi trông nom chu tất, và sẽ hướng dẫn họ cách hành động, ở đâu và lúc nào. Chào huynh đệ. J. W. Windle. D. M. A. O. F."

Ông Windle chưa bao giờ từ chối cho chúng ta vay một hoặc hai người khi chúng ta cần, thì bây giờ chúng ta cũng không thể từ chối ông ta.

McGinty ngừng lại, đưa mắt nhìn khắp căn phòng.

- Ai xung phong đi làm công việc này?

Mấy thanh niên cùng giơ tay một lượt. Ông trưởng toán mỉm cười đồng ý.

- Hở Cormac, anh sẽ đi. Nếu anh cũng làm ăn tốt như lần trước thì mọi việc sẽ bình thường cả thôi. Cả anh nữa, Wilson.

Người xung phong đó thắc mắc:

- Nhưng tôi không có súng lục.

- Đây là trận đầu tiên của anh, có phải không? Thế thì phải bắt đầu bằng lễ chịu lửa đã. Còn súng lục, đến nơi sẽ có. Khi nào trở về, sẽ có ăn mừng trọng thể.

- Thế còn tiền thưởng, lần này thì sao? - Cormac hỏi.

- Tiền thưởng không phải là quan trọng. Anh ra tay vì danh dự mà. Khi nào công việc xong xuôi, người ta cũng sẽ vét được ở đáy két bạc một đôi đồng dollars cũ rích nào đó để trao cho anh.

Wilson hỏi:

- Cái người đó đã làm gì?

- Chuyện đó không dính dáng gì đến chúng ta, công việc của chúng ta, là thay họ thanh toán nó, cũng như họ đã thay ta ở đây vậy. à cũng nhân đây nói luôn; tuần lễ sau sẽ có hai môn huynh của chi nhánh Merton đến đây để làm thay cho chúng ta một công việc nhỏ.

Có người hỏi:

- Ai đến thế?

- Đừng nên đặt những loại câu hỏi như vậy. Anh chỉ cần biết đây là những người rất chịu chơi.

Teddy kêu lên:

- Ở đây đang cần có những loại người ấy đấy. Dân chúng ở đây đã bắt đầu hơi coi thường rồi đó. Trong tuần trước ba người của chúng ta đã bị tên đốc công Blaker đuổi không cho làm nữa. Chúng ta mắc nợ với cái thằng này từ lâu rồi, bây giờ phải hoàn lại đủ cả vốn lẫn lãi cho nó thôi.

McMurdo thì thầm vào tai người ngồi bên hỏi:

- Hoàn vốn như thế nào?

Người này phá lên cười:

- Bằng một viên đạn súng săn chứ còn bằng cái gì nữa. Anh thấy những phương pháp của chúng tôi thế nào, môn huynh.

McMurdo tỏ vẻ tán thành những phương pháp của cái hội giết người này.

- Phương pháp hay quá. Một chàng trai không phải thổ đế thì ở đây tốt quá đi chứ.

Những người ngồi bên vỗ tay tán thưởng. ở đầu bàn đằng kia, ông toán trưởng hỏi với lại

- Cái gì thế?

- "Thưa ông", vị môn huynh nói, "McMurdo thấy phương pháp làm việc của chúng ta hợp với khẩu vị của anh ấy lắm".

McMurdo đứng phắt ngay lên, trịnh trọng nói:

- Thưa thầy kính mến, tôi muốn nói rằng, nếu thầy cần đến một người để làm một việc gì đó thì tôi sẽ tự coi như có danh dự lớn, nếu được thầy cho làm.

Nhiều tiếng vỗ tay. Chỉ có một vài môn huynh trong hội là thấy anh ta đi có hơi quá nhanh.

Viên thư ký Harraway, một lão già râu xám ngồi bên cạnh toán trưởng, can thiệp ngay:

- Tôi đề nghị là môn huynh McMurdo chờ đợi khi nào chi nhánh cần đến.

- Tất nhiên. Đó chính là điều mà tôi muốn nói. Tôi hoàn toàn thuộc quyền sử dụng của chi nhánh. - McMurdo đáp lại.

Toán trưởng nói một cách an ủi:

- Rồi sẽ đến lượt anh thôi, môn huynh. Chúng tôi nhận thấy anh là một con người cương nghị, và tin chắc rằng anh sẽ làm được những việc xuất sắc. Tối nay, nếu anh muốn, anh có thể tham dự vào một công việc nhỏ thôi.

- Tôi xin chờ.

- Bây giờ, trước hết tôi yêu cầu thủ quỹ cho chúng ta biết bản hạch toán tiền nong. Phải trả một số tiền kha khá cho người vợ góa của Jim.

Một người ngồi bên McMurdo giải thích cho anh ta hiểu:

- Jim đã bị giết thán trước trong khi đang định hạ sát Chester Wilcox của Marley Creek.

Thủ quỹ mở sổ sách ra trước mặt, nói:

- Quỹ hiện nay rất phong phú, công ty Max Linder & Co. đã trả 500 dollars. Walker Brothers gửi đến 100 dollars, nhưng tôi đã tự ý gửi trả lại họ, để đòi 500 kia. Nếu từ nay đến thứ tư sau, mà tôi không có tin tức gì thì bộ cầu trục của họ có thể sẽ bị tai nạn. Năm ngoái chúng ta đã bắt buộc phải đốt cháy cái máy nghiền quặng của họ. Hiện nay chúng ta có vốn đủ để có thể đương đầu với bất cứ một yêu cầu nào.

- Thế còn Archie Swindon thì sao?

- Nó đã bán hết gia sản và đi khỏi khu vực rồi. Cái thằng quỹ già đó có để lại cho chúng ta một bức thư nói rằng thà nó đi làm nghề quét đường ở New York còn thú vị hơn là làm một chủ mỏ lớn để bị một băng cướp tống tiền khổng chế. Quân chó đẻ, cũng may là nó đã đi khỏi đây trước khi bức thư đến tay chúng ta.

Một người đã đứng tuổi, mặt mũi nhăn nhui có dáng hiền lành hỏi:

- Thưa ông thủ quỹ, tôi có được phép xin ông cho chúng tôi biết ai đã mua cái lô đất của người mà ta vừa đuổi chạy khỏi khu này không?



- Được, môn huynh Morris. Lô đất ấy đã do công ty hỏa xa State & Merton County mua.

- Và ai đã mua lại những mỏ của Todman và của Lee đem bán đấu giá, năm ngoái cũng vì những lý do trên.

- Cũng lại công ty hỏa xa.

- Và ai đã mua lại những lò luyện của Manson, của Shuman, của Van Deher và của Atwood khi họ bỏ lại để chạy trốn.

- Tất cả đều được công ty mỏ tổng hợp West Gilmerton mua lại hết.

Toán trưởng can thiệp, hỏi lại:

- Môn huynh Morris, tên tuổi của những người đã đứng tên mua không làm cho chúng ta phải quan tâm, vì không thể bê những cái bể là đó ra khỏi vùng này được kia mà.

- Thừa thầy kính mến, với tất cả lòng tôn kính của tôi đối với thầy, tôi vẫn nghĩ rằng vấn đề này phải được chúng ta quan tâm nhiều hơn nữa. Như thế là trong mười năm nay, chúng ta vẫn tiếp tục dùng có một phương pháp thôi. Đó là chúng ta dần dần đuổi hết những nhà thầu nhỏ ra khỏi nơi đây. Kết quả là thế nào? Họ được thay thế bởi những công ty lớn, mà những giám đốc của các công ty đó thì ngụ ở New York hay Philadelphia, và hoàn toàn coi thường những lời đe dọa của chúng ta. Những chú nhỏ không thể làm gì chúng ta được. Nhưng, khi những công ty lớn thấy chúng ta là vật chướng ngại giữa họ và số lãi, thì họ sẽ không từ bất cứ một cố gắng nào, để đưa chúng ta ra pháp luật.

Mọi người im bật, nét mặt sa sầm xuống. Từ trước đến giờ họ vẫn cảm thấy họ có uy lực đến mức không ai dám khiêu khích họ, và họ cho rằng họ vững như thành đồng. Ý kiến của môn huynh đã làm rụng chân lông những con người bất trị nhất.

Diễn giả nói tiếp:

- Vì vậy, ý kiến của tôi là, chúng ta nên nói bót tay đối với các chủ nhỏ. Ngày nào mà họ bắt buộc phải trốn chạy đi hết, thì ngày ấy quyền lực của Hội sẽ bị tan vỡ.

Không phải sự thật nào cũng nên nói ra. Khi môn huynh Morris ngồi xuống, những tiếng kêu giận dữ đã nổi lên. McGinty đứng dậy, vùng trán bưng bưng.

- Nay môn huynh Morris, anh từ trước đến nay vẫn là người chuyên nói những điều gở đại. Chừng nào mà tất cả hội viên trong chi nhánh vẫn sát cánh với nhau, thì không có một thế lực nào làm hại đến chúng ta, những công ty lớn cũng sẽ

cảm thấy được là trả tiền cho chúng ta sẽ đơn giản hơn là chơi với chúng ta. Và rồi họ cũng sẽ làm theo như các công ty nhỏ thôi. Còn bây giờ, thưa các môn huynh...

McGinty bỏ cái mũ nhung đen và tắm đai xuống.

-... Chi hội chúng ta đã bàn xong mọi công việc tối nay, chúng ta chỉ còn một việc nhỏ nữa cần phải nói trước lúc chia tay. Nhưng bây giờ đã đến lúc chúng ta nghỉ xả hơi giải khát một chút và vui hát với nhau, như anh em trong một nhà.

McMurdo có một giọng hát nam cao rất hay, anh hát bài "Em Mary, anh ngồi dưới dàn nho" và bài "Trên con sông lớn" và hốt hết các tình cảm của khán giả. Ai cũng đoán rằng rồi đây anh ta sẽ tiến bước lên những chức vụ cao nhất trong hội. Nhưng muốn làm một Người Tự Do trong cái hội này, cũng đòi hỏi phải có một vài đức tính khác nữa, McMurdo đã hiểu ra được điều đó trước khi buổi họp tối hôm ấy kết thúc. Chai rượu whisky đã được truyền tay đi mấy lần. Các chàng trai mặt đỏ như gấc, đã chín mùi để có thể làm bất cứ một việc gì. Ông trưởng toán tiếp tục:

- Các cậu ơi, trong thành phố có một người đang cần một bài học. Đó là lão James Stanger của tờ báo Herald, gần đây hắn lại bắt đầu há cái mồm to tướng ra để chống lại chúng ta.

Một tiếng rì rào đồng tình đáp lại, pha lẫn đâu đó là một vài câu chửi thề thô tục. McGinty rút ở trong túi áo ra một mẫu nhật trình và đọc

*"Pháp luật và Trật tự.*

*Sự khủng bố đang ngự trị trong vùng than và sắt. Mười hai năm đã trôi qua từ khi xảy ra những vụ ám sát đầu tiên chứng tỏ có sự hiện diện của một tổ chức tội ác trong vùng chúng ta. Từ ngày đó đến nay, những vụ án mạng không một lúc nào ngừng và bây giờ đã lên đến một quy mô làm cho chúng ta trở thành một mối ô nhục của thế giới văn minh. Một tình trạng khủng bố và vô chính phủ sẽ được thiết lập dưới bóng thiêng liêng của lá cờ tự do hay sao? Người ta biết rõ những tên cầm đầu. Chúng đã hoạt động công khai trước mắt mọi người. Chúng ta sẽ còn phải chịu đựng tình trạng này bao nhiêu lâu nữa. Chúng ta sẽ sống...".*

Ông trưởng toán vút mảnh báo xuống bàn.

- Thôi đọc cái thứ văn chương này như thế là đủ rồi. Đó, nó nói về chúng ta như vậy đó. Câu hỏi tôi muốn đặt ra cho các bạn là: "Chúng ta sẽ nói gì với nó."

Hàng tá tiếng thét hung dữ nổi lên:

- Giết mẹ nó đi!

Môn huynh Morris, cái người có bộ mặt hiền lành đó lại đứng lên, cãi lại:

- Tôi đã nói với các môn huynh rằng: bàn tay chúng ta đập quá nặng xuống thung lũng này, và cũng chẳng còn lâu nữa sẽ đến cái ngày mà tất cả công dân trong vùng họp nhau lại để đề bẹp chúng ta. James là một ông già. Ông ta được người trong thành phố và trong vùng kính trọng. Nếu các anh giết người này, thì cả nước sẽ náo động, cho đến khi chúng ta bị tiêu diệt hết mới thôi.

McGinty rống lên:

- Chúng tiêu diệt chúng ta bằng cách nào, thưa ngài Thỏ đế. Bằng cảnh sát chăng? Coi nào, một nửa số cảnh sát ăn lương của chúng ta, nửa kia thì sợ chúng ta như sợ cọp. Bằng tòa án chăng? Chúng ta đã thử nhiều lần rồi đó, hỏi có đi đến đâu không?

Môn huynh Morris đáp lại:

- Có một quan tòa tên là Lynch có thể tuyên án.

- Tôi chỉ cần giơ một ngón tay lên, là có thể đưa về đây 200 người để dọn sạch thành phố này từ đầu đến cuối - McGinty nói

Rồi bỗng ông ta chồm người về phía trước, vằng trán nhăn lại một cách dữ tợn, nói dần từng tiếng:

- Nghe đây, môn huynh Morris, tôi theo dõi anh từ lâu rồi. Bản thân anh không có một chút can đảm nào, nhưng anh lại cứ cố gắng phá hoại lòng can đảm ở người khác. Môn huynh Morris, khi nào mà tên anh được ghi trên chương trình nghị sự, thì ngày ấy sẽ là một ngày không tốt cho anh.

Morris mặt nhợt nhạt, ngã ngồi xuống ghế, hai đầu gối nhũn ra như bông. Ông chìa một bàn tay run rẩy ra cầm lấy ly rượu uống cạn một hơi trước khi trả lời:

- Thưa thầy tôn kính, tôi xin thầy thứ lỗi cho. Tôi xin tất cả các môn huynh thứ lỗi cho, nếu như tôi đã quá lời. Tôi là một hội viên trung thành và trung thực, tất cả các môn huynh đều biết chính vì sợ một biến cố có thể xảy ra, nên tôi mới phát biểu ý kiến như vậy. Nhưng tôi tin tưởng ở sự phán xét sáng suốt của thầy tôn kính hơn là tin tưởng ở sự nhận thức của tôi... Tôi xin hứa là từ giờ trở đi, tôi sẽ không bao giờ dám làm phật ý thầy nữa.

Những nếp nhăn trên trán ngài trưởng toán dần ra.

- Được rồi, môn huynh Morris, tôi sẽ buồn nếu phải giảng cho anh một bài học, nhưng chừng nào mà tôi còn giữ chức vụ, thì chúng ta sẽ giữ vững sự thống nhất trong chi nhánh về lời nói và việc làm. Và bây giờ, hỏi các chàng trai...

Ông trưởng toán nhìn một vòng khắp mặt những người đứng xung quanh.

- Nếu James lãnh đủ những gì mà hắn đáng phải nhận, thì chúng ta sẽ bị phiền nhiễu. Những thằng nhà báo kết với nhau lắm đấy. Nếu James bị hạ, tất cả các báo chí ở Hoa Kỳ sẽ đòi cảnh sát và quân đội can thiệp. Vậy các anh chỉ nên cho hắn một lời cảnh cáo nghiêm khắc mà thôi. Môn huynh Teddy, anh có thể gánh vác việc này được không?

- Dĩ nhiên là được ạ. - Teddy phản khởi trả lời.

- Anh cần bao nhiêu người?

- Độ 6 người. Thêm 2 người nữa để giữ cửa.

- Tôi đã hứa để cho vị môn huynh mới của chúng ta được tham dự vào trận ra quân này. - McGinty nói.

Teddy nhìn McMurdo với một cặp mắt chứng tỏ hắn chưa tha thứ một tí gì. Hắn trả lời bằng một giọng chua như giấm:

- Thì để anh ta đi. Công việc làm xong sớm chừng nào hay chừng ấy.

Hội nghị chia tay nhau giữa những tiếng la, hét và những bài hát say rượu. Quầy rượu bên ngoài vẫn còn đông khách, nhiều môn huynh cũng sà vào đó. Toán đi làm nhiệm vụ thì chia nhỏ ra. Bên ngoài rét lắm. Một mảnh trăng lưỡi liềm le lói trên bầu trời giá buốt và đầy sao. Các chàng trai tụ tập trong một mảnh sân đối diện với một tòa nhà lớn, giữa hai cửa sổ sáng choang có khắc hàng chữ vàng "Vemmissa Herald". Bên trong các máy in đang chạy đều đều.

Teddy sáng giọng hỏi McMurdo:

- Anh kia, đứng đấy. Anh sẽ ở dưới này canh cửa và giữ đường thông suốt lúc chúng tôi ra. Còn những người khác theo tôi. Đừng sợ gì cả.

McMurdo cùng một người khác đứng dưới nhà. Họ nghe thấy ở tầng lầu một những tiếng hét, tiếng kêu cứu, tiếng chân người chạy, và tiếng đập phá đồ đạc. Một lát sau, một người tóc hoa râm chạy ra cầu thang. Nhưng chưa chạy xa được, thì đã bị tóm lại, và cặp kính rơi xuống chân McMurdo. Một tiếng người té ngã, tiếp theo là những tiếng rên rỉ. Người đó nằm sấp, mặt úp xuống. Sáu cây gậy cùng một lúc đánh tới tấp xuống. Đánh chán một lúc sau, chúng mới ngừng tay, Teddy vẫn ra sức đánh vào đầu nạn nhân. Máu đã chảy loang lổ cả vùng tóc bạc. Teddy cúi xuống định đánh một đòn cuối cùng, McMurdo nhảy bổ lên gác, gạt nó ra.

- Mà định giết ông ta à. Thôi!

- Cút. Mà làm gì thế này, lùi ra.

Nó giờ cao cây gậy lên. Nhưng McMurdo đã rút súng, hét lên:

- Nếu mày động đến tao, tao bắn bể đầu mày ngay. Lúc này ông trưởng toán đã ra lệnh là không được giết ông James.

Một đứa trong bọn chúng tán thành:

- Anh ấy nói đúng đó.

Người đứng gác dưới nhà gọi vọng lên:

- Thôi nhanh lên. Các anh muốn cả phố xông ra hay sao.

Đúng là lúc ấy ở ngoài đường đã nghe thấy nhiều tiếng người kêu gọi nhốn nháo. Bọn lưu manh chạy vội xuống và tẩu thoát ra lối cửa. Khi chúng về đến hội quán thì một vài đứa lẫn ngay vào đám khách và thì thào vào tai McGinty. Những đứa khác, trong số đó có McMurdo thì tản ra trong các ngõ hẻm để về nhà.